

Sygn. akt X K 865/17

PR 1 Ds. (...) .2017

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lutego 2018r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Joanna Jurkiewicz

Protokolant: Magdalena Barska

po rozpoznaniu w dniu 20.02.2018r. sprawy **D. G. (G.)**, syna J. i E., urodzonego (...), PESEL (...);

oskarżonego o to, że:

w dniu 13 lutego 2017r. w G. na ul. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, tj. samochód marki B. o numerze rej. (...)JK, gdzie badanie trzeźwości na urządzeniu typu A. 6020 wykazało 0,52 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu,

a kolejne badanie trzeźwości na urządzeniu typu Alkometr A 2.0 wykazało:

I badanie 0,53mg/l, II badanie 0,54 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. o czyn z art. 178a§1 k.k.

I. Oskarżonego D. G. uznaje za winnego czynu zarzucanego mu oskarżeniem, czyn ten kwalifikuje z art. 178a§1 k.k. i za to na mocy art. 178a§1 k.k. i art. 33§1 i 3 k.k. skazuje go na karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny po 20 (dwadzieścia) złotych każda.

II. Na podstawie art. 42§2 k.k. w zw. z art. 43§1 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, do których prowadzenia potrzebne jest prawo jazdy kategorii B, na okres 3 (trzech) lat.

III. Na podstawie art. 63§4 k.k. na poczet orzeczonego w punkcie II. wyroku środka karnego zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 13.02.2017r. do dnia 23.02.2018r.

IV. Na podstawie art. 43a§2 k.k. orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 (pięć tysięcy) złotych.

V. Na mocy art. 626§1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 1, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 70 (siedemdziesiąt) złotych tytułem wydatków oraz 200 (dwieście) złotych tytułem opłaty.

Na oryginale właściwy podpis

Sygn. akt X K 865/17

UZASADNIENIE

Zgodnie z treścią art. 423§1a k.p.k., wobec złożenia wniosku o uzasadnienie przez oskarżyciela publicznego w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach czynów przypisanych oskarżonemu, zakres uzasadnienia ograniczono do części wyroku, w której zawarto rozstrzygnięcia dotyczące wskazanych kwestii.

Sąd zważył, co następuje :

W świetle wszystkich przeprowadzonych i ujawnionych w toku postępowania dowodów należało przyjąć, iż sprawstwo oraz wina oskarżonego D. G. odnośnie przypisanego mu czynu nie budziły wątpliwości.

Odnośnie kwalifikacji prawnej:

Sąd zważył, że na gruncie art. 178a§1 k.k. odpowiedzialność karną ponosi osoba, która znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Za tak opisany czyn na gruncie powołanego przepisu sprawcy wymierzyć można grzywnę, karę ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat 2. Definicji stanu nietrzeźwości dostarcza natomiast art. 115§16 k.k., zgodnie z którym zachodzi on wówczas, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 ‰ albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. W przedmiotowej sprawie, co ustalono w sposób bezsporny, D. G. prowadził pojazd mechaniczny marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) będąc w stanie nietrzeźwości, gdzie zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego przez niego powietrza prowadziła do stężenia przekraczającego 0,25 mg, co zostało następnie potwierdzone badaniem urządzeniem A. (...), gdzie uzyskano wynik 0,52 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, a następnie ponownie zbadany urządzeniem pomiarowym A. A..o., gdzie uzyskano wynik I badanie o godz. 13:03 – 0,53 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, II badanie - 0,54 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Wobec przekroczenia przez wskazane stężenia wartości określonej w art. 115§16 k.k. należało stwierdzić, że zachowaniem swoim oskarżony wyczerpał ustawowe znamiona czynu z art. 178a§1 k.k.

Sąd zważył przy tym również, iż przestępstwo wskazane w art. 178a § 1 k.k. można popełnić jedynie umyślnie; jak wskazuje się w doktrynie, samo uruchomienie i prowadzenie pojazdu wymaga zamiaru bezpośredniego, natomiast fakt znajdowania się przez prowadzącego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego może być również objęty zamiarem ewentualnym. W każdym razie niezbędna jest świadomość sprawcy, że może znajdować się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego i godzenie się z tą możliwością (tak: A. Marek [w:] Kodeks karny, komentarz. LEX 2010). W realiach niniejszej sprawy, zdaniem Sądu, umyślność prowadzenia przez D. G. pojazdu jest bezsporna. Jak wynika natomiast z wyjaśnień oskarżonego – w dniu 12 lutego 2017 roku do około godziny 22.00 spożywał alkohol w postaci piwa. W tym kontekście podkreślenia wymaga, że osoba, która decyduje się na konsumpcję napojów alkoholowych, musi zdawać sobie sprawę z tego, że przez pewien, trudny do precyzyjnego ustalenia czas, alkohol będzie obecny w jej organizmie, zatem rozpoczynając jazdę kilka lub nawet kilkanaście godzin po zakończeniu spożycia, musi liczyć się z tym, że będzie znajdować się jeszcze w stanie nietrzeźwości, bądź w stanie po użyciu alkoholu. Nie bez znaczenia także pozostaje ilość spożytego przez oskarżonego alkoholu. Tym samym po stronie oskarżonego istniał zamiar ewentualny, polegający na przewidywaniu, że stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu może przekraczać dopuszczalne normy, i godzenie się na taki stan rzeczy. W świetle powyższych rozważań, w ocenie Sądu, D. G. przypisać można to, że przewidywał on możliwość, że będzie prowadzić pojazd w stanie nietrzeźwości i godził się z tym. Oskarżony ignorując wskazania logiki i doświadczenia życiowego, bazując jedynie na swoim subiektywnym przeświadczeniu, którego w żaden sposób nie zweryfikował, postanowił rozpocząć jazdę samochodem w ruchu lądowym mimo tego, że poprzedniego dnia spożywał alkohol. Z uwagi na to, jak i na fakt, że oskarżony ze względu na wiek jest osobą zdolną do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarcza podstaw do przyjęcia, aby w chwili czynu był niepoczytalny lub znajdował się w anormalnej sytuacji motywacyjnej, Sąd uznał go winnym popełnienia czynu zabronionego z art. 178a§1 k.k.

Odnośnie wymiaru kary:

Sąd wymierzając D. G. karę miał na względzie dyrektywy jej wymiaru wskazane w art. 53 k.k. W myśl tego przepisu sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego (prewencja szczególna), a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i zaspokojenie potrzeby poczucia sprawiedliwości (prewencja ogólna). Wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości. Sąd wziął również pod uwagę zawartą w art. 58§1 k.k. zasadę prymatu kar nieizolacyjnych.

Sąd jako okoliczność obciążającą uznał wysoki stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego D. G. występku i narażenie na powstanie bezpieczeństwa komunikacyjnego, bowiem oskarżony kierował pojazdem w środku dnia, po drodze publicznej, która jest często uczęszczana. Zdecydowanie na niekorzyść oskarżonego przemawia okoliczność, że w pełni świadomie łamał obowiązujący porządek prawny. Okoliczność obciążającą stanowił nadto fakt, że stężenie alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu znacznie przekroczyło wartość graniczną wskazaną w art. 115§16 k.k.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd potraktował to, że popełnienie czynu z art. 178a§1 k.k. miało charakter incydentalny, o czym stanowi wcześniejsza niekaralność oskarżonego, co przemawiało na jego korzyść.

Sąd miał dalej na uwadze względy prewencji ogólnej, w szczególności nagminność popełniania czynów z art. 178a§1 k.k. i konieczność kształtowania w tym zakresie świadomości społeczeństwa, jednakże uznał, że względy te muszą ustąpić względem prewencji szczególnej. Uwzględniając zatem wszystkie stawiane karze cele, Sąd doszedł do przekonania, że kara grzywny rzeczywiście je pełniej niż kara ograniczenia albo pozbawienia wolności – nawet z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Znaczenie przy tym ma w szczególności, że oskarżonego nie sposób określić mianem osoby zdemoralizowanej. Mając powyższe na względzie należało przyjąć, że karą adekwatną do jego przewinienia i jednocześnie wystarczającą dla uświadomienia oskarżonemu naganności jego zachowania będzie właśnie kara grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka.

Jednocześnie wskazać należy, że wysokość tej kary, w przekonaniu Sądu, spełnia dyrektywy określone w przepisie art. 33§1 i 3 k.k., zgodnie z którą ustalając stawkę dzienną, sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe; stawka dzienna nie może być niższa od 10 złotych, ani też przekraczać 2.000 złotych. Biorąc powyższe pod uwagę Sąd uznał, że kara grzywny w takim wymiarze będzie dla niego wystarczająco dolegliwa, a jednocześnie podziała wychowawczo, bowiem oskarżony będzie musiał podjąć pracę zarobkową, aby wywiązać się ze zobowiązania, a obecnie jest osobą bezrobotną, pozostającą na utrzymaniu konkubiny.

Sąd stwierdził również, iż w przedmiotowej sprawie zastosowanie znajdowała norma art. 42§2 k.k., obligująca do orzeczenia wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych albo pojazdów mechanicznych określonego rodzaju – z uwagi na popełnienie czynu z art. 178a§1 k.k. Środek ten orzeka się w latach, od 3 roku do 15 lat (art. 42§2 k.k. w zw. z art. 43§1 k.k.). Sąd analizując okoliczności sprawy, w szczególności zaś mając na uwadze incydentalny charakter przestępczego zachowania oskarżonego, uznał, że orzeczenie rzeczowego zakazu w wymiarze minimalnym i ograniczenie go do pojazdów kategorii B będzie adekwatne do wagi czynu i powinno spełnić zakładane cele, tak w zakresie ogólnoprewencyjnym, jak i prewencji szczególnej. Zaznaczenia w tym względzie wymaga, że oskarżony w tym względzie doznał już pewnych dolegliwości, jak to, że poprzez utratę prawa jazdy m.in. stracił pracę. Oskarżony ma prawo jazdy na kat. A, z czym wiąże plany przyszłej pracy, nałożenie zakazu co do wszelkich pojazdów mechanicznych pozbawiłoby go możliwości podjęcia pracy takiej, jaką miał zamiar podjąć w związku z utratą poprzedniej.

Reasumując powyższe – orzeczenie wobec oskarżonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, do których prowadzenia potrzebne jest prawo jazdy kategorii B, na okres 3 lat nie przekracza stopnia zawinienia oskarżonego, a jednocześnie jest adekwatne do wagi czynu i powinno spełnić zakładane cele wymierzenia kary i środka karnego.

Dodatkowo stwierdzając, że w dniu 13 lutego 2017 roku doszło do zatrzymania prawa jazdy oskarżonego, Sąd w pkt III. wyroku na poczet orzeczonego względem niego środka karnego – zakazu prowadzenia pojazdów zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego stosowania tego środka od dnia zatrzymania dokumentu do dnia wyrokowania.

Mając na uwadze treść art. 43a§2 k.k. Sąd zastosował wobec oskarżonego środek karny w postaci zobowiązania oskarżonego do uiszczenia świadczenia pieniężnego w wysokości 5.000 zł. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, do czego był zobligowany treścią wskazanego przepisu.

Nadto Sąd na podstawie art. 626§1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 1, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) obciążył oskarżonego kosztami sądowymi. Sąd orzekając w tym przedmiocie zważył, że w przedmiotowej sprawie nie występowały przesłanki dla odstąpienia od obciążania oskarżonego kosztami procesu w sprawie. Wysokość opłat Sąd wyliczył na podstawie podanych w sentencji wyroku przepisów.

Sędzia SR Joanna Jurkiewicz